

der ikke er nogen offentlig beskæftigelse-ansatte bagved (f.eks. tilskudskonti). En anden mulighed er at lade privatisering af aktiviteterne få endnu større vægt. En tredje mulighed er at lade offentlige institutioner overgå til friere status med ret til parallelaktiviteter m.v.

C: Er der plads i den private sektor?

Den samlede beskæftigelse i den private sektor er i dag på 1,7 mio. personer. Når Fremskridtspartiet forudsætter, at der i løbet af 1993 skal skabes plads i den private sektor til både 75.000 personer fra arbejdsløsheds- eller bistanndskøen (jf. punkt A) og 30.000 personer, som ellers skulle have været offentlig ansat (jf. punkt B), så svarer det til en forøgelse af beskæftigelsen i den private sektor på 7 pct.

En 7 pct.-vækst i den private sektor mener Fremskridtspartiet er realistisk, når der tages behørigt hensyn til de betydelige skattelettelser, Z-planen forudsætter. Til sammenligning vil vi anføre 1969 – »det skattefrie år« – hvor der netop skete en ekstraordinær kraftig vækst i erhvervslivet på ca. 9 pct. Dengang var det kortvarigt. Alle vidste, at i 1970 var der igen fuld skat. Z-planen er bedre derved, at skattelettelserne er permanente og erhvervslivet kan have tiltro og investere ud fra dette.

D: Brugerbetaling:

Når Fremskridtspartiets plan gennemføres, vil en lang række tidligere »gratisydelser« skulle betales af brugerne. Det betyder, at brugerbetaling vil blive meget mere udbredt end i dag. Fremskridtspartiet er tilhænger af brugerbetaling, når det sker samtidig med skattelettelser.

Hvis derimod brugerbetalinger indføres uden samtidige skattelettelser, vil betalingen blot medvirke til at forhøje skattetrykket, og det er Fremskridtspartiet imod.

E: Betalingsbalancen:

Betalingsbalancen vil ikke lide væsentligt under den manøvre, der lægges op til i disse ændringsforslag. Det er Fremskridtspartiets skøn, at en betalingsbalanceforværring på måske 8,3 mia. kr. vil gøre sig gældende inden for et år, hvorefter den negative effekt på betalingsbalancen vil stabiliseres. Når skattelettelserne ikke giver sig udslag i større påvirkninger, skyldes det bl.a. følgende:

- 1) Der er tale om en overfinansiering af skattelettelserne. Dette skal forstås således, at den offentlige sektor reduceres ca. i forholdet 1 til 2. Når der gives skattelettelser for i alt (brutto) ca. 60 mia. kr. spares der i alt (brutto) ca. 124 mia. kr. i den samlede offentlige sektor.
- 2) Det offentlige efterspørgsel reduceres (det skal dog anføres, at betalingsbalancen er relativt mindre følsom over for offentlig efterspørgsel).
- 3) En række overførselsindkomster reduceres (betalingsbalancen er fantastisk følsom over for de midler, der bruges på overspørgselsindkomsterne, idet disse for en stor del omsættes i forbrug).
- 4) Statens kapitalefterspørgsel reduceres, hvorfor der skabes frirum til langt mere indenlandsk privat kapitalefterspørgsel m.v.
- 5) Betalingsbalancen vil få en permanent forbedring som følge af ophør med statslig ulandsbistand. Den statslige ulandsbistand udgør i 1993 8,5 mia. kr. En del vil blive erstattet af private donationer, men betalingsbalancen vil utvivlsomt blive forbedret væsentligt.

2.8. Lempelser for erhvervslivet:

En del af forudsætningerne i disse ændringsforslag er, at erhvervslivet selv kommer til at betale for en række serviceydelser, der hidtil har været finansieret over skatterne. Men der gemmer sig også betydelige lempelser for erhvervslivet i ændringsforslagene. Ud over de fordele, erhvervslivet vil opnå, når den skattefrie bundgrænse forhøjes og 6 pct.-skatten fjernes, er der indarbejdet følgende erhvervsforbedringer:

– Aktieomsætningsafgiften udgår	0,60 mia. kr.
– Kapitaltilførselsafgiften udgår	0,20 mia. kr.
– Arbejdsmarkedsbetalinger reduceres med	3,27 mia. kr.